

לולל

ופרות משה רבנו

סיפר וצייר

לולל מנגשה

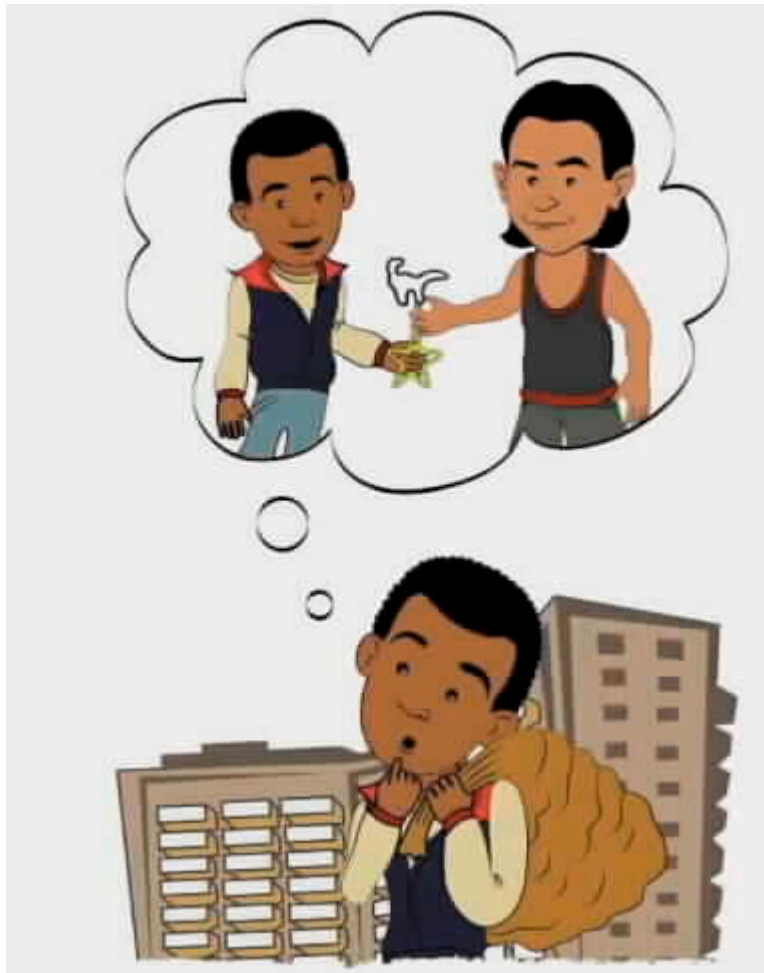
www.lullmengesha.com

לולל הגיע לדירה חסר נשימה.
 "לולל, אני רוצה שתביא תפוחי אדמה מהשכן
 ותיתן לו את הבצלים במקומם" אמרה אמו של
 לולל.
 לולל לא הבין מדוע אמא לא קונה פשוט את
 התפודים בחנות.

לולל וחבריו אוהבים לשחק.
 "הרצל אומר.. קפוץ על רגל אחת. הרצל אומר..
 קפוץ על שתי רגליים. עכשיו שים את ידיך על
 הבטן" צוחק לולל.
 "לולל, בוא הביתה!" קוראת אמא של לולל
 מהדירה.
 "אני צריך ללכת" אומר לולל לחבריו ורץ לאמא.

לולל מבין. הוא והחברים שלו מתחלפים
בצעצועים. פעם היה לו אחד כמו דינוסאור,
ולחברו אהרון היה אחד כמו כוכב. הם התחלפו
בלי לשלם כסף זה לזה.

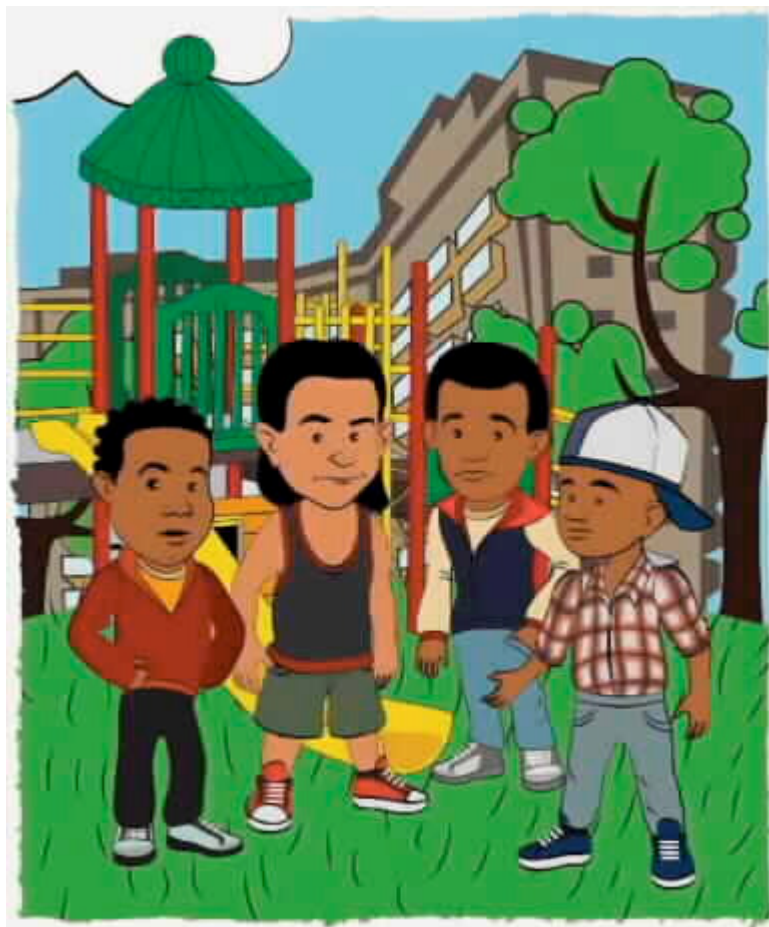
"שלום לולל" אומר השכן.
"אמא זקוקה לתפודים נותנת לך בתמורת את
הבצל" אומר לולל "אבל מדוע אינך הולך לחנות
לקנות בצל אם צריך?"
השכן לוקח נשימה ארוכה ומסביר "לאמא שלך ולי
אין מספיק כסף. לכן אנו מחליפים דברים בנינו
כשאנו זקוקים למשהו, כמו שאתם מתחלפים
בצעצועים שלכם."

"ראו את המטעמים!" קראה כאישה.
 "זה לא בסדר" אמר אהרון. טרוי הניע בראשו
 להסכמה.
 "אולי נבקש מאמהות שלנו שתקנו גם לו כאלה"
 אמר לולל "ננסה, זה לא יזיק לשאול."

למחרת ישב לולל בחדר אוכל של בית הספר עם
 חברים שלו, טרוי, כאישה ואהרון. הם אכלו כמו
 תמיד רקיקים יבשים ושתו חלב.
 הם הביטו על ילדים אחרים מהכיתה שלהם,
 שהביאו אתם קופסאות ארוחה עם חמאת בוטנים,
 קריש, ורפרפת.

"חבריה, צריך למצוא דרך כדי להשיג את מה שאנו רוצים" אמר לולל כשהוא מביט על כאישה, טרוי ואהרון.
 "אולי הילדים שם בבית הספר ירצו פעם דבר שאין להם" הוא הרהר בקול.

כשלולל חזר מבית הספר ביקש מאמא שתכין לו קופסה עם ארוחה וממתקים.
 "אבל לולל, אין לנו מספיק כסף לכך, וגם אין לנו דבר כדי להחליף אותו למאכלים כאלה."
 לולל ראה שהדבר מטריד את אמו. לכן רק חיבק אותה ויצא החוצה.

"עדיין אינני יודע" אמר לולל "אבל צריך לחשוב מה
 הם יכולים לרצות."
 "אין לנו כל דבר להחלפה" אמר אהרון
 "אז נסתכל בסביבה ונמצא דבר מה שירצו הילדים
 מהכיתה שלנו." אמר לולל.

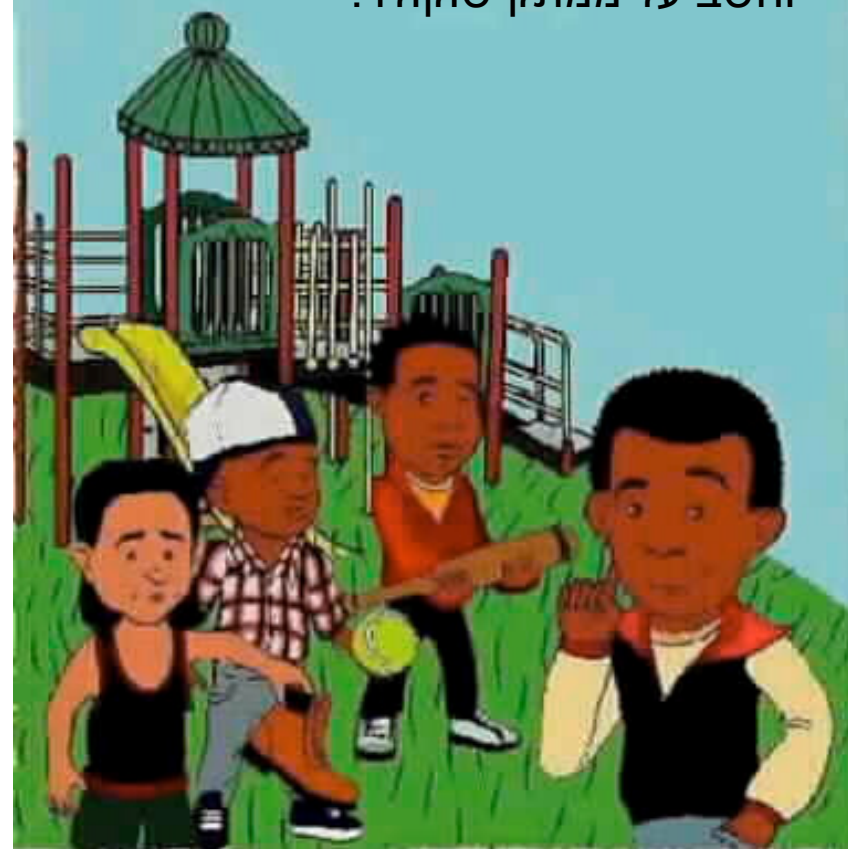
ואז נזכר איך החליף בצל בתפודים. "כן, מצאתי!"
 קרא לולל "נתחלף עם הילדים ההם במטעמים
 שלהם!"
 כאישה, טרוי ואהרון פקפקו.
 "מה ניתן להם בתמורה?" שאל אהרון.

ממגלשת בגן ראה לולל ילדים
קטנים שבצחוק רם ניסו לתפוס
בידיהם חיפושיות אדומות,
פרות משה רבנו.

אחרי זמן מה לולל וחבריו נפגשו
שוב בגן. הם מצאו כדור טניס,
נעל אחת ומחבט כדור-בסיס ישן.

"אולי אלה דברים טובים, אבל
ספק אם הם ירצו אותם" אמר
לולל. הוא הביט על מה שמצאו
וחשב על ממתק שוקולד.

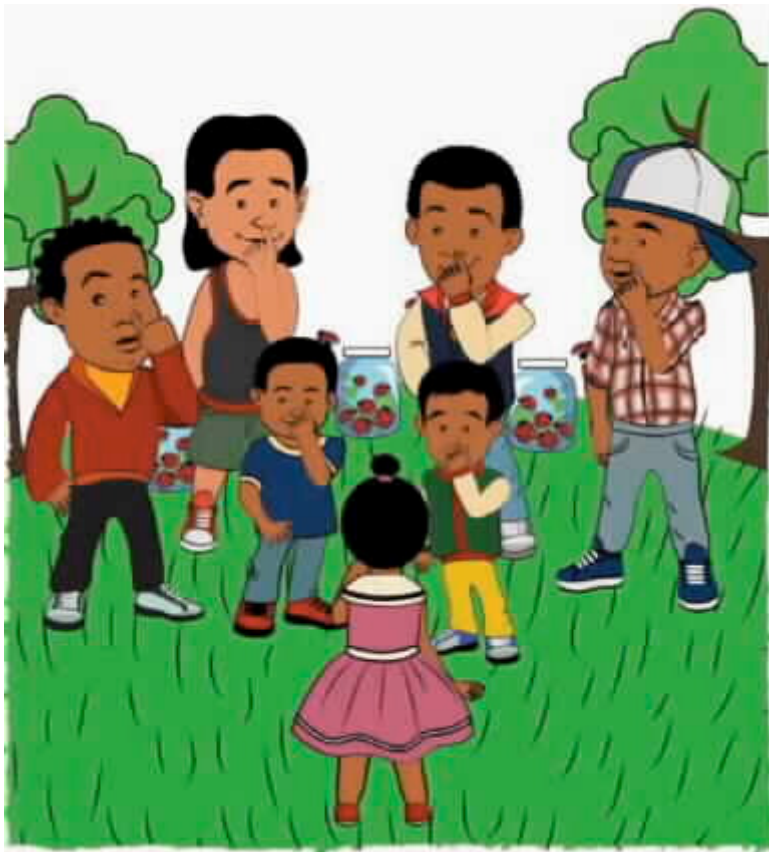

לולל ידע כבר מה הם יכולים להחליף וצעק
 "מצאתי!"
 החברים הביטו עליו בפליאה.
 "אלה הם שנוכל לתפוס ולהחליף" הצביע לולל.

הוא נזכר שכשהיה יותר קטן תפס חיפושיות כאלה
 ושם אותן בצנצנת. חברים שלו תמיד ביקשו את
 הצנצנת שלו כי היא נראתה להם יפה.
 מי ירצה צנצנת עם פרות משה רבנו?

לולל וחבריו לקחו צנצנות ישנות מהבית ונפגשו
שוב בגן, שם הילדים הקטנים תפסו חיפושיות.
הילדים עזרו להם להכניס פרות משה רבנו
לצנצנות ובתמורה לולל הסכים להם להשתתף
במשחק "הרצל אמר".
יחד עם הילדים הקטנים הם מילאו ארבע צנצנות
בחיפושיות אדומות.

"את הילדים הקטנים?" שאלה כאישה?
"לא, טיפשה. פרות משה רבנו!" אמר לולל.
"אתה צוחק. למה שירצו חיפושיות?" שאל טרוי.
"אנחנו נהנינו מהם כשהיינו קטנים" ענה לולל
"אז אולי גם הילדים מבית הספר ירצו אותם."

לולל ניגש לשולחן שלידו יושבו הילדים. "תרצו משהו יפה?" שואל. הוא הרגיש בטוח כי היה לו עכשיו להחלפה דבר מה בעל ערך. "מה כבר יכול להיות לך, שאנחנו נרצה?" אמר ג'מי, אחד מהאוכלים את המטעמים.

למחרת לולל וחבריו ישובו שוב ליד השולחן שלהם בחדר האוכל של בית הספר. "עכשיו ננסה" אמר לולל והרים את התרמיל עם הצנצנות "התאמנתי במשא ומתן על תוכן קופסאות הארוחה."

"טוב, אראה לכם" אמר לולל כשראה שהילדים סקרנים לראות את תוכן התרמיל.

"בעצם תעזבו" אומר לולל "הילדים ליד השולחן השני יעדיפו לראות" והוא נראה כאילו רוצה לעבור לשולחן אחר.
 "חכה לולל! רק תראה לנו מה יש לך!" קרא ג'ימי.
 גם האחרים שליד השולחן הביטו על לולל.

הילדים הראו את תוכן קופסאות האוכל שלהם
והציעו כל פעם יותר ויותר עבור הצנצנות עם
חיפושיות. גם ג'ימי רוצה להתחלף.
לולל החליף את ארבעת הצנצנות של פרות משה
רבנו למטעמים, עוגיות, מיץ וכריכים טובים.

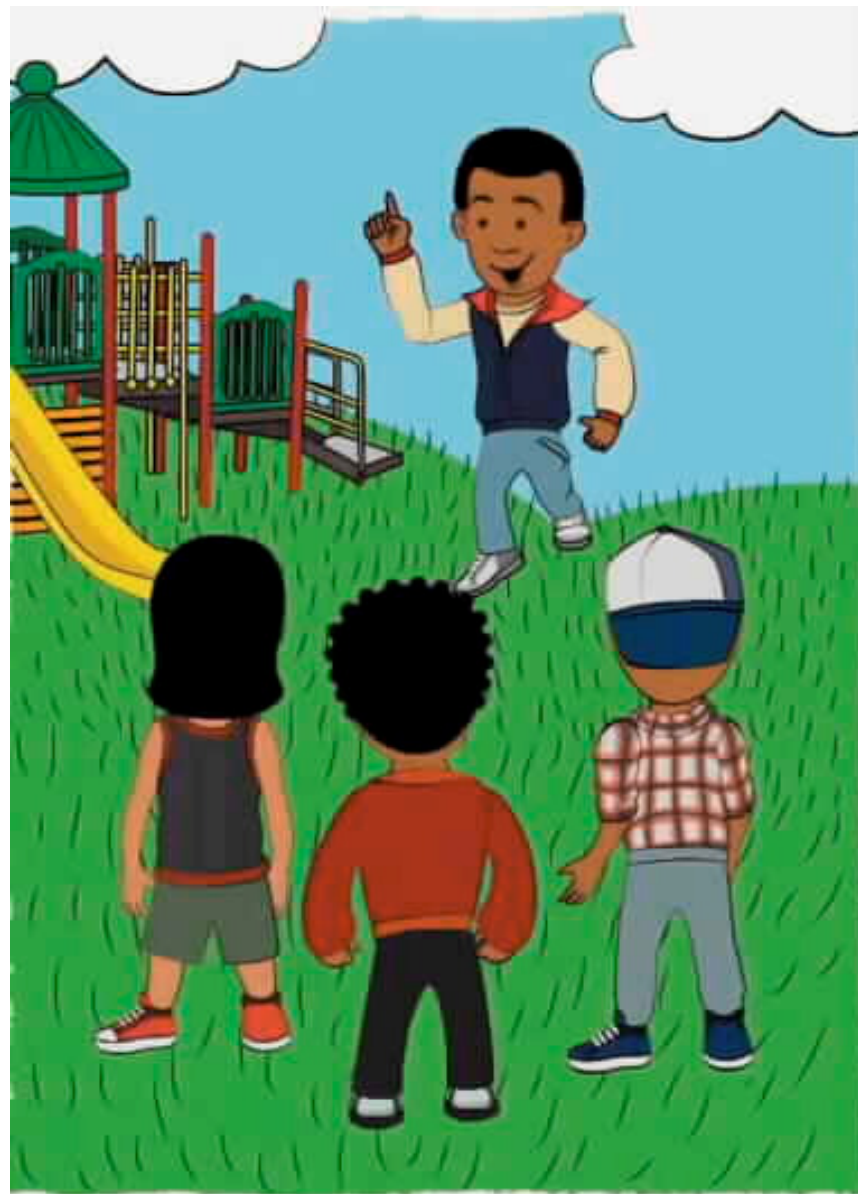
"אז מי רוצה להתחלף?" שאל לולל אחרי שהראה
להם את החיפושיות. כל הילדים ליד השולחן
הרימו יד וקראו "אני! אני!"
"נראה קודם מה הבאתם לארוחה ואז אחליט
האם כדאי לי" אמר לולל.

גם בשבוע הבא לולל וחבריו אספו פרות משה רבנו, וכך עוד שבועות אחדים, עד שהילדים האחרים התחילו להתעניין בדברים אחרים. לולל דאג שאינו יכול להחליף יותר חיפושיות לממתקים, ויום אחד אחרי בית הספר התלונן לאמו "כבר לא רוצים יותר את החיפושיות שלנו." "מילא" אמרה אמא בחיוך "אתה כבר תחשוב על משהו חדש."

לולל לקח את המטעמים ושם אותם על שולחן של החברים שלו.
 "לא האמנתי שזה יפעל!" קרא טרוי.
 "כך נהיה למיליונרים" הוסיף אהרון.
 "זה מוצא חן בעיני!" ענה לולל.

לולל חזר אל החברים שלו. "חבריה! יש לי רעיון חדש!"